

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko E. spółce akcyjnej z siedzibą w P. i E.
spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 marca 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz każdej z pozwanych kwoty po 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny,

czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód ostatecznie zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] tylko w części, w której Sąd ten oddalił jego apelację co do żądania zasądzenia kwoty 59.957 zł i wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na jej oczywistą zasadność, mającą wynikać z naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 359 k.c. w związku z art. 481 i art. 482 k.c. przez błędną wykładnię, prowadzącą do tego, że nie zostały na rzecz powoda zasądzone należne mu odsetki za opóźnienie od żądania głównego oraz odsetki skapitalizowane. Powód zarzucił także, że Sąd Apelacyjny oczywiście naruszył art. 233 § 1 k.p.c. przez zaniechanie wszechstronnego i należytego rozważenia materiału dowodowego, przez dokonanie arbitralnej i dowolnej oceny materiału dowodowego, a to opinii biegłej, na której oparte zostały ustalenia faktyczne, podczas gdy nie uwzględniała ona „istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy czynników”, a także przez bezkrytyczne przyjęcie za biegłą wykładni art. 225 k.c. w związku z art. 49 § 1 k.c., pominięcie przedłożonych przez powoda w toku postępowania dokumentów.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania, wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie orzeczenia oczywiście nieprawidłowego. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi zatem do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skonfrontowanie argumentacji, którą przytoczył powód w celu wykazania, że Sądy *meriti* naruszyły wymienione w podstawach skargi przepisy prawa procesowego i materialnego z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Powód w swojej argumentacji odwołuje się bowiem do takich okoliczności, które nie zostały potwierdzone wynikami postępowania dowodowego. Tymczasem ani ustalenia faktyczne poczynione w sprawie, ani prowadząca do nich ocena dowodów nie mogą być wprost skutecznie podważane w skardze kasacyjnej, przy rozpoznawaniu której Sąd Najwyższy byłby zresztą związany podstawą faktyczną rozstrzygnięcia (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Powyższe czyni zarzuty skarżącego odwołujące się do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. niedopuszczalnymi.

Gdy chodzi o roszczenia odsetkowe powoda, to wbrew tezie sformułowanej w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie jest wcale oczywiste, że Sąd Apelacyjny pominął w rozliczeniu jakieś prawidłowo zgłoszone przez powoda żądania z tego tytułu. Trzeba bowiem podkreślić, że to przed Sądem pierwszej instancji, z uwagi na ograniczenia mające podstawę w art. 381 k.p.c., powód powinien był sprecyzować żądania, także odsetkowe, i co istotniejsze - wykazać, kiedy wzywał pozwanych do zapłaty kwot żądanych tytułem wynagrodzenia za poszczególne okresy. Sąd Apelacyjny skorygował na korzyść powoda rozstrzygnięcia o odsetkach w takim zakresie, w jakim za wykazane uznał to, że powód wystąpił do pozwanych o zapłatę zasądzonych na jego rzecz należności.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w postanowieniu.